

следователно азъ трѣбва да помисля за тѣхното зимовище. Азъ мислѣхъ, че Сърбия нѣма да стои мирна, — а ако се е тя помирила съ турцитѣ, то се е помирила само за това, защото не е била приготвена. Всичкото това ме накара да гледамъ, щото момчетата да се не разпрѣсватъ, а да се намиратъ на едно мѣсто. Единъ день азъ имъ казахъ, че е вече късно да идатъ въ Влашко; а ако е така, то трѣбва да търсиме друго зимовище.

— А де е това друго мѣсто? — попитаха момчетата.

Азъ не обърнахъ внимание на този въпросъ и продължавахъ:

— Освенъ това, турцитѣ вардятъ по границитѣ твърде строго; ако е така, то ние трѣбва да презимуваме и тая зима на Балкана, — а за напролѣтъ е добъръ Господъ.

Момчетата пристанаха.

— Слушайте какво ще азъ още да ви кажа, — рекохъ азъ. — Дорде не дойде пролѣтъ, то никой не може да се отдѣли отъ дружината, — който не е съгласенъ, то нека върви отсега накждето иска.

Разбира се, че всичкитѣ момчета пристанаха да изпълнятъ желанието ми, и азъ ги заведохъ на Стара планина и избрахъ мѣсто за зимовище. Това мѣсто се намираше близу до Хаинъ-боазъ. Най-ближнитѣ села, които се намираха отъ Енизахарската страна на това мѣсто, бѣха: Чилински рѣтъ и Златни рѣтъ; а откъмъ Търновската страна — Еленскитѣ колиби и село Дрѣнта. Надъ Дрѣнта, горе надъ планината, се намира онова знаменито мѣсто, което твърде често се споменува въ хайдушкитѣ пѣсни и което се нарича Кръстата локва. Отъ Локвата на западъ лежи Папратлива поляна.